

leiab ta postivanfri tee ääres ärastõhitud olewad, aga postelioni 'pole kuskil pool näha. Hulgu des jooksis koer ligama kuuse rägastikku postmeister tõttas tema järele ja leidis postelioni puu rifu alt tapetud maast. Ta tõttas linna tagasi andis asja kohtule teada, ja kohus hakkas mõrtsukast taga ajama, aga — mõrtsukas jäi kadunuks.

Mõne kuu pärast sõitis postmeister, kes koera jälle oma juure oli võtnud, ratsa ligema linna- kesesse. Äkiste jooksis koer tee kõrva ja kargas vihaga kassarmi väravas seiswa soldati külge hammastega finni. Soldat wandus vihaga ahwardades aga koer sai tema küljest ärahiatud ja postmeister pidi soldatid paluma, seda temale andeks anda; siiski tuli õnnetu lugu koera endise peremehest temale jälle meele ja, et koer ka muidu ilmaški kellegi peale ei läinud, siis oli see nüüd tema meelest väga imelik asi. Et asjale ehk ligemalt jälge peale tulla, läks ta oobersti juure ja rääkis temale seda juhtumist, ooberst seda kuuldes läks temaga seltsis kassarmi. Soldatid nähes kargas koer jälle teist korda tema kallale, tõmbas ta pikali maha ja jooksis siis mööda treppi ülesse põõningile. Kui tema järele mindi, leiti teda parajaste tööol olewat, ühte hõlekubu ühest ärafraapiwat. Hõlekubu sai nüüd lahti tehtud ja

sealt seest leiti üks hulk postwantrist riisutud aegu. Soldat seda nähes läks näust walgeks ja tunnistas ülesse, et tema olla postelioni äratapnud ja siis posti ärarööwinud. Teda sai kohtu poolest surma mõistetud ja pea otjast äraraintud. —

Mõne aasta eest sai Prantsusemaal ühes linnas üks naene oma kortelis äratapetud. Ühe poletseiammetnikul ja tohtril oli käst kae seda asja hoolega järele uurida. Kui kohtuammetnikut senna tulwad leidsiwad n'ad naesterahwa tapetud surnukeha põrandalt maast, tema jalge kohtas istus üks linna koer, kes haledaste hulgu ja surnu jalgu lakkus. Kui kohtuammetnikud sisse astusiwad, tõusis ta maast ülesse, jooksis neile vastu ja läks siis jälle surnu juure tagasi. Elajas aga hoidis pea ja saba norgus, ei sõõnud ega joonud sugugi, lühitelt, ta tunnistas seega enese suurt waewa, peaaegu inimese truusega. Ühe kapi otjas, mis tuas nähti olewad, istus üks kass liikumata paigal. Ta waatas ühte silmi surnukeha peale. Selle waheaeal oli juba mõrtsukate jälge peale tulnud ja neid toodi senna. Kui kass neid inimesi ees tuas kuulis rääkiwad tõusis ta kohe ülesse, ajas karmad piisti, ja wahtis mõdereti tigidalt enese ümber. Siialused said sisse toodud.